

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA



IX legislatura

Quart període

Sèrie C - Número 271

21 de març de 2012

Comissió d'Igualtat de les Persones

Presidència de la I. Sra. Neus Munté i Fernàndez

Sessió núm. 7

SUMARI

Proposta de resolució

sobre la violència masclista (tram. 250-00882/09) p. 3

Proposta de resolució

sobre la no-utilització en les campanyes de la Generalitat d'elements estereotipats que reproduïxen rols de gènere que fomenten la desigualtat (tram. 250-00896/09) p. 6

Compareixences

acumulades d'una representació de la Secretaria de la Dona de Comissions Obreres de Catalunya i d'una representació de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors per a informar sobre la violència masclista contra les dones i les nenes (tram. 357-00252/09 i 357-00253/09) p. 8

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 7

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i onze minuts. Presideix Neus Munté i Fernández, acompanyada de la vicepresidenta, Núria Segú Ferré, i de la secretària, Ramona Barrufet i Santacana. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents els diputats Jaume Domingo i Planas, Milagros Fernández i López, Dolors Gordi i Julià, Marta Llorens i García, Montserrat Ribera i Puig, Maria Dolors Rovirola i Coromí i Maria Senserrich i Guitart, pel G. P. de Convergència i Unió; Judit Carreras Tort, Eva Granados Galiano i Caterina Mieras i Barceló, pel G. P. Socialista; Sonia Egea Pérez i Sonia Esplugas González, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Mercè Civit Illa, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Carme Capdevila i Palau, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió la representant de la Secretaria de la Dona de Comissions Obreres, Rosa Bofill Benet, i la representant de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors, Laura Pelay Bargalló.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre la violència masclista (tram. 250-00882/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 250, 46).

2. Proposta de resolució sobre la no-utilització en les campanyes de la Generalitat d'elements estereotipats que reproduïen rols de gènere que fomenten la desigualtat (tram. 250-00896/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 250, 55).

3. Compareixença d'una representació de la Secretaria de la Dona de Comissions Obreres de Catalunya davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la violència masclista contra les dones i les nenes (tram. 357-00252/09). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

4. Compareixença d'una representació de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la violència masclista contra les dones i les nenes (tram. 357-00253/09). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

La presidenta

Si els sembla, donaríem inici a la comissió d'avui.

Proposta de resolució
sobre la violència masclista
(tram. 250-00882/09)

Començaríem pel primer punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre la violència masclista, que ha estat presentada pel Grup Parla-

ri d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per tant, l'honorable senyora Carme Capdevila té la paraula.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, presidenta. De fet, no m'hi estendré excessivament perquè recentment hem presentat..., es va interpellar el conseller Cleries, l'honorable conseller Cleries; també *a posteriori* es va substanciar una moció subsegüent en la qual es va poder arribar a bastants acords, i aquestes dues..., aquesta proposta de resolució, diguem-ne, és anterior a la interpellació, però hi han algunes de les qüestions proposades a la part expositiva, doncs, que es repeteixen en la moció.

El que sí que és evident és que hem viscut un inici d'any, doncs, malauradament amb moltes dones mortes, mortes per violència masclista. Altres, dones que no deuen estar comptabilitzades dintre de les estadístiques, malaurades estadístiques de violència masclista, però que també han mort recentment per fets altament violents, com és el cas d'una empresària o d'una persona gran al Camp de Tarragona. I tanmateix, doncs, hem viscut intents d'homicidi i amb abandonó posterior d'una dona en una cuneta després que, bé, doncs, tot semblava que l'objectiu era la mort, i així la va deixar enterrada o mig enterrada en una cuneta.

Per tant, estem davant d'una situació de set dones comptabilitzades com a violència masclista, més dues en accident, mortes violentament, i una tercera en un intent afortunadament frustrat. Això comporta, doncs, que es presentés aquesta proposta de resolució, sobretot fent incís en una qüestió que és important, que és que no podem deixar en cap moment de fer cap campanya de difusió del telèfon 900 900 120. La majoria de les dones mortes no ho havien denunciat prèviament i probablement, doncs, no tenien accés als serveis o no coneixien la informació a la qual poder-se adreçar. Per tant, entenem que aquestes campanyes s'han de fer de manera periòdica i és el que demanem: que es faci aquesta campanya com també tots aquests programes de prevenció i de sensibilització a la nostra societat per evitar que es produeixin aquestes situacions de violència envers les dones.

Ho dic ara, perquè així avancem feina. Hem pogut avançar que no acceptarem les esmenes de l'únic grup que les ha proposat, que és Convergència i Unió, pel que fa al punt número 1, però sí que acceptem la del punt número 3 i fem una transacció en el punt número 5.

En tot cas esperaríem, doncs, les intervencions dels diferents grups i em posicionaria finalment amb un acord respecte a com quedaria la proposta de resolució.

La presidenta

Sí, moltes gràcies, senyora Capdevila. Hi ha una esmena presentada. Per tant, per part del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Mila Fernández.

Milagros Fernández i López

Gràcies, presidenta. Bé, anunciar que ja que s'accepta la nostra esmena al punt 3, nosaltres votarem favorablement també al punt 2; i l'1 i el 4 estaran condicionats a si accepten finalment les nostres esmenes o no.

I el sentit de les nostres esmenes va en el mateix sentit en què vam parlar en la moció durant el Ple passat. De fet, solament hem adaptat una miqueta el que és el redactat perquè tingués sentit conforme al que vam aprovar el passat dijous.

I, bé, és en aquest sentit que quan se'ns demana que se torne a fer el programa «Tallem els mals rotllos», al punt 1, nosaltres considerem que també ha quedat aprovat al Ple, i per unanimitat en aquest cas, presentar un calendari de les campanyes de sensibilització en la prevenció de les relacions abusives en l'àmbit de la parella, que seria el programa que substitueix aquest programa que s'havia fet en legislatures anteriors.

Quant al punt 2, hi ha acord.

Referent al punt 3, nosaltres hem fet l'esmena de desplegar..., de continuar desplegant en aquest sentit. I, bé, voldria solament ressaltar aquí una dada, que és que això que se està fent durant l'any 2011, se continuarà fent durant l'any 2012, com no podia ser d'una altra manera. I ressaltar que, per exemple, el fons de garantia de pagament d'aliments per a aquelles dones que han patit violència masclista està dotat amb 10 milions d'euros i s'ha començat a fer ara, en esta línia de continuar fent i de continuar avançant tant en el desplegament de la llei com a fer mesures que puguin paliar aquestos danys, no?

En el punt 4, de moment potser no tenim acord. I, bé, aquí volia fer palès que encara que ara el que se demana és que se restaure el programa de seguretat contra la violència masclista, hi ha qui voldria dir que aquest programa s'està fent íntegrament com se feia en la legislatura anterior. L'única cosa és que se li ha canviat el nom de pla, diguéssim. Vull dir que el Departament d'Interior ha fet el Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica, i una d'aquestes potes és el Programa de seguretat contra la violència masclista. Exactament igual, amb dues millores, bé, que s'han fet, doncs... Bé, la tecnologia avança i coses que s'haurien de fer..., vull dir que la dinàmica ja de treball les porta. Una és l'eina informàtica que permet compartir la informació i, per tant, agilitza tot el procés i tenir un millor coneixement, i també el qüestionari de valoració del risc policial. Però m'agradaria que quedés clar que tot i que no se diu «pla» com abans, se continua fent exactament el mateix. Vull dir, és un programa continuista del que se feia.

I, bé, finalment, en el punt 5, vam arribar a una transacció que després llegiré. I comentar que la comissió nacional s'ha reunit el 31 de gener, se tornarà a reunir el mes de juny i els circuits territorials també tenen previst ja el calendari de reunió durant els mesos de març, abril, i juny.

I, bé, la transacció del punt 5 diria el següent: «Convocar periòdicament la comissió nacional per a una intervenció coordinada contra la violència masclista i

convocar de manera immediata els circuits territorials d'aquelles zones on es produeixi la mort d'una dona víctima de violència masclista.»

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, senyora diputada. Per part del Grup Socialista, té la paraula l'honorable senyora Caterina Mieras.

Caterina Mieras i Barceló

Gràcies, presidenta. Molt breument, perquè realment, doncs, amb la interpellació i la moció subsegüent crec que també va quedar molt clar quina era la posició del nostre grup.

Dir, doncs, que votarem a favor de la proposta de resolució d'Esquerra Republicana, i amb el punt número 5 transaccionat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, de la il·lustre senyora Sonia Esplugas.

Sonia Esplugas González

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, com ja han dit les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, les posicions de cada grup parlamentari ja van quedar molt clares en el debat de la moció en el Ple sobre violència masclista. I en aquest sentit i pel que fa, en concret, a la proposta de resolució que presenta Esquerra Republicana, nosaltres el que volem dir és que donarem suport al punt 2 i al punt 3, perquè considerem que cal intensificar les polítiques de prevenció i de protecció per eradicar la violència de gènere.

Creiem que és positiu que aquesta prevenció vagi acompanyada de campanyes específiques, i també pensem que cal intensificar la difusió de la campanya 900 900 120, atès que la mateixa presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Gatell, ha reconegut que han baixat les trucades pel desconeixement de l'existència d'aquest número.

En aquest sentit, nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, considerem que cal maximitzar totes les eines que tenim per eradicar la violència de gènere i una d'aquestes és la Llei contra la violència masclista, aprovada per unanimitat l'any 2008. I, per tant, considerem que cal el desplegament complet per tal d'aconseguir els objectius que cerquem.

Pel que fa al punt número 1, nosaltres ens abstindrem perquè entenem que un dels punts de la moció que va presentar Esquerra en el Ple, doncs, ja anava... –i nosaltres hi vam donar suport–, ja incloïa les campanyes de difusió i, per tant, pensem que ja està inclòs. Per tant, seria una abstenció.

I pel que fa al punt número 4, nosaltres hi votarem en contra perquè considerem que no es tracta d'implantar el meu pla i rebutjar els plans dels altres. Nosal-

tres no entrarem en aquest joc. Cal que tots plegats si-guem oberts i deixem de banda tots els partidismes en aquest àmbit per aconseguir eradicar la violència mas-clista. Tant el pla de violència de gènere que va posar en marxa el tripartit com el Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica, en-gegat per l'actual Govern, tenen coses positives i, per tant, el que hem de fer és quedar-nos amb les coses positives dels dos plans i millorar-les.

En aquest cas, en el punt del Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica que porta a terme el Govern de la Generalitat actual, pen-ssem que va en la línia del nostre grup parlamentari, atès que incorpora no només la violència masclista en-vers les dones sinó que també inclou l'àmbit familiar, i també considerem que incorpora no només la reac-ció davant d'una violència de gènere, sinó que treballa també l'àmbit de proactivitat i la prevenció.

En aquest sentit, reclamem, sí que és cert, a la Gene-ralitat i a la conselleria d'Interior, doncs, que accelerin la implementació del pla de seguretat arreu de tot el territori.

I pel que fa al punt cinquè, nosaltres considerem posi-tiu incrementar les reunions de la comissió nacional així com els circuits territorials per intentar minimit-zar les problemàtiques que es troben les dones amb violència de gènere. I, per tant, nosaltres en principi hi votariem a favor.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyora diputada. I ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre dipu-tada senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Igualment, igual que han dit les portaveus dels altres grups, nosaltres també vam fer palès el nostre posicionament envers la vio-lència masclista en el darrer Ple del Parlament, quan debatíem la moció. I és en aquest sentit i coherents amb el que vam expressar allà que nosaltres donarem suport a la proposta de resolució que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana amb les transaccions que han fet.

I, en tot cas, em voldria entretenir només en un pa-rell d'aspectes. És cert que es van aprovar unes cam-panyes de sensibilització i nosaltres ho vam recollir..., encara s'han de fer els calendaris i encara, no?, s'han d'executar. I sí que també, i jo m'agafo al que ha dit la diputada del Partit Popular, en un nou govern si hi han coses que funcionen no cal, no?, fer-ne de noves. I jo penso que la campanya, doncs, «Talla amb els mals rotllos» va ser una campanya innovadora i que, per tant, és una llàstima que no hagi pogut continuar, encara que també s'hagin de fer més aspectes de sen-sibilització. Això, per una banda.

I igualment nosaltres sí que hi votarem a favor, sobre-tot el que restaura de manera immediata el programa de seguretat contra la violència masclista, amb els ma-

teixos arguments que he dit abans. Havia sigut un pro-grama reconegut internacionalment, un programa pi-oner en l'àmbit de l'Estat espanyol, i que, per tant, va portar... Jo haig de dir-ho aquí. Jo, fent xerrades amb dones que han patit violència masclista..., felicitaven la feina que havien fet els Mossos d'Esquadra peraju-dar-les a sortir d'aquesta situació.

I perquè, a més a més, hi ha una altra cosa: la violèn-cia masclista és una i les causes, no?, són la situació de desigual poder entre els homes i dones, el masclisme, etcètera. I, per tant, els tractaments o les alternatives han de ser una, han de ser unes. No és el mateix la vio-lència domèstica. En la violència domèstica parlem de criatures, de gent gran, de dones. Les causes són dife-rents i, per tant, els tractaments han de ser diferents.

Mirin, un jove, o una criatura, és molt greu –és molt greu– que pateixi violència, però amb l'edat aquesta violència..., això es passa. La gent gran és molt greu –és molt greu. I ho dic: és molt greu la de les criatures, és molt greu la de la gent gran. I s'ha d'intervenir amb tothom, però les causes no són les mateixes. I, per tant, si les causes no són les mateixes, els tractaments i les alternatives i els programes de treball no han d'estar dintre d'un mateix..., sinó que ha d'haver-hi el de violència masclista, que ataquí les arrels de la violència masclista, el de les criatures i el de la gent gran. Perquè què passa amb la gent gran? És que arri-ba un moment que ja no són productius, i el que hi ha allà és la seva situació de vulnerabilitat. Són les cau-ses, són diferents.

I, per tant, a causes diferents, tractaments diferents. I el nostre grup diu que s'han de fer programes amb tots, amb tota la violència domèstica, però molt més. Però cadascú ha de tindre el seu programa adient, els seus recursos adients i la seva sensibilització i intervenció diferents. Perquè, a més a més, la violència masclista no tan sols és en l'àmbit domèstic; és en l'àmbit labo-ral –crec que després ens ho explicaran–, és en l'àmbit ciutadà, és en molts altres àmbits. I si la fem només en l'àmbit de la violència domèstica, queda curt.

Per tant, nosaltres diem: «Molt bé, que es facin, s'han d'atacar totes les violències, siguin les que siguin: gent gran, dones, infància..., i si n'hi haguessin d'altres per raó d'orientació sexual, etcètera. Totes –totes. I atacar la violència ha de ser el prioritari.» Ara, que els pro-grames i els projectes sí que tinguin relació amb el ti-pus de violència que hi ha. I, per tant, són diferents. I és en aquest sentit que nosaltres donarem suport també al punt número 4.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. I ara, per posicio-nar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre se-nyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Sí, de manera molt breu, dir que acceptem l'esmena –sí no em corregeix, diputada Mila– número 3, pre-sentada per Convergència i Unió. I hem transaccionat

el punt número 5, que la diputada ja n'ha fet lectura. No acceptem les altres esmenes.

La presidenta

Gràcies. Alguna petició, per tant, de votació separada? *(Pausa.)* Sí? *(Milagros Fernández i López demana per parlar.)* Perdoni, senyora diputada...?

Milagros Fernández i López

Sí, no? Ho hauríem de votar punt per punt.

La presidenta

Punt per punt? *(Pausa.)* Votació punt per punt de cadascun dels cinc punts. Molt bé, endavant.

Doncs, aleshores, procediríem, en primer lloc, a la votació del punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Moltes gràcies. Sí, el primer punt ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 8 en contra, 2 abstencions.

Passaríem a la votació del punt número 2.

Vots a favor?

Estaria aprovat per unanimitat.

El punt tercer.

Vots a favor?

També aprovat per unanimitat.

El punt número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

I finalment... *(Veus de fons.)* Sí, ha estat rebutjat per 6 vots a favor i 10 vots en contra.

I finalment el punt cinquè, que és la transacció a què abans hem donat lectura.

Vots a favor?

Aprovat també per unanimitat.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució

sobre la no-utilització en les campanyes de la Generalitat d'elements estereotipats que reproduïxen rols de gènere que fomenten la desigualtat (tram. 250-00896/09)

Passaríem ràpidament al punt número 2 de l'ordre del dia: Proposta de resolució sobre la no-utilització en les campanyes de la Generalitat d'elements estereotipats que reproduïxen rols de gènere que fomenten la desigualtat. També, del Grup Parlamentari d'Esquerra Re-

publicana. I, per tant, novament té la paraula la il·lustre senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, presidenta. Miri, el passat dia 1 de febrer, i coincidint amb l'onada de fred que ens havia de..., i, de fet, ens va envair, a Catalunya, a la web de la pàgina del Departament d'Interior ens donaven tot un seguit de consells pràctics per actuar davant de l'onada de fred. El que és sorprenent, i vostès en la mateixa exposició trobarien els enllaços –si no fos que un cop denunciat es van retirar de manera immediata i, per tant, reconeixien que s'havien equivocat plenament–, doncs, d'uns consells en què tornaven a deixar la dona en una posició d'inferioritat, tancada dins de casa, mentre que les tasques per fer front al fred i a l'onada de fred les reservaven als homes.

Això són imatges que van aparèixer, hi insisteixo, a la pàgina web de l'1 de febrer i que nosaltres, en conseqüència i atès que el Departament d'Interior..., i tal com estableix el mateix Pla de polítiques de les dones, encara en vigència, 2008-2011, doncs, inclou un apartat importantíssim en què es responsabilitza el mateix Govern de la..., bé, la prohibició dins el mateix Govern que no s'inclouin o que no es divulguin imatges estereotipades de rols atribuïts en funció del sexe com un..., per tal de poder assolir, és a dir, aquests canvis culturals que tots pretenem i que evidentment tindran molt a veure també a poder combatre la violència masclista.

Insisteixo que aquesta resolució avui és una resolució que ja no té sentit en si mateixa perquè van ser retirades, aquestes imatges, però, clar, el que és sorprenent és que un departament d'Interior, el 2012, febrer del 2012, tiri d'imatges sexistes per donar consells a la nostra societat, quan ell és responsable d'aquest programa, doncs, contra tot tipus de violència. Si nosaltres, des de l'Administració, fomentem aquest estereotip, aquestes imatges en les quals la dona queda relegada a un paper secundari, doncs, jo diria que fem un mal favor a totes les dones, fem un mal favor a aquest canvi cultural que volem per a la igualtat, no només la igualtat de drets sinó que sigui realment efectiva i que es trenquin aquests estereotips masculistes que encara resten instaurats en la nostra societat.

I és lamentable, doncs, que un mateix departament de la Generalitat utilitzi aquests missatges, no en tingui cura, no tingui zel a l'hora de publicar-los.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi havia una esmena presentada per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. La il·lustre senyora Maria Senserrich té la paraula.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Bé, des de Convergència i Unió creiem fermament que s'ha de tenir cura de les imatges i els elements que formen part de les campanyes

publicitàries, no només institucionals, sinó en general. I és per això que vam presentar una esmena a la proposta de resolució, que no ha estat acceptada, on demanàvem continuar tenint-ne, com fins ara, cura. Malauradament, sí que hi ha hagut alguna situació, doncs, que puntualment no ha correspost al que s'hauria de fer i al que hauria de ser. Entenem, doncs, que aquestes circumstàncies no s'han de donar, però tot i així ha sigut un cas puntual, malaurat, i el Govern continua tenint cura i intenta tenir cura de totes les campanyes que porta a terme.

Tot i que no se'ns ha acceptat aquesta esmena, comprem i estem molt sensibilitzats amb el tema. Sabem que la situació, doncs, és un tema no només d'actualitat, sinó que des del Govern hem de donar exemple. I és per això que malgrat que en continuem tenint cura i en tenim cura, votarem a favor de la proposta de resolució, encara que no sigui amb l'esmena que nosaltres havíem presentat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Seria el torn ara del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Caterina Mieras té la paraula.

Caterina Mieras i Barceló

Moltes gràcies. Realment no sé si ha estat retirat, però no fa gaire, doncs, precisament per fixar posició sobre aquesta proposta de resolució, vaig entrar a la web i realment m'alegro que, a pesar que no s'hagi acceptat l'esmena, es votí, perquè volia demanar explícitament que es votés. És molt conegut i és acceptat, no?, ja arreu que el que manté la violència, la violència contra les dones, és la vigència dels estereotips, dels papers culturals de cada un entre home i dona.

Llavors, és bàsic, doncs, que, a part de promocionar d'una manera positiva la igualtat, sobretot es cuidin molt els estereotips. Massa que en tenim ja, doncs, a la televisió, als llibres, a tot arreu, perquè el Govern no en tingui una cura extrema. Llavors, jo crec que és d'agrair, doncs, al Grup d'Esquerra Republicana que, al veure-ho, presentés aquesta proposta de resolució.

I evidentment, doncs, el nostre vot serà a favor.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. És el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Sonia Esplugas.

Sonia Esplugas González

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, veient les imatges que il·lustren els consells per a les onades del fred del web d'Interior, podem observar que tot i els esforços que es fan des de la societat per aconseguir trencar amb els estereotips, encara es donen elements

que reproduïxen imatges que sovint ens recorden que hem de seguir treballant per assolir un canvi de mentalitat en aquest sentit.

En general, les imatges del web, sincerament, no penso que ataquin de manera directa les dones, seria filar molt prim, però sí que és cert que hi ha una imatge en l'àmbit domèstic que ens sobta perquè torna a incidir en els tòpics de la dona a la cuina. Cal il·lustrar els consells..., pensem que il·lustrar els consells a casa amb una imatge d'una dona fregant els plats o a punt de fregar-los és una il·lustració antiga i casposa. Per tant, pensem que des de tots els departaments de la Generalitat, no només des del Departament d'Interior, hem d'anar..., hem de ser molt curiosos a l'hora de difondre continguts i imatges que puguin esdevenir la reproducció de rols per qüestió de desigualtat de gènere.

Per tant, nosaltres considerem que sí que hem de ser molt curiosos amb tot allò que es difon i, per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Bé, gràcies, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta proposta de resolució, que, a més, creiem que és encertada i que d'alguna forma ja s'ha dit, no?, vull dir, els estereotips dominants en aquesta societat envers els rols dels homes i les dones..., doncs, és molt difícil, no? Vull dir, s'està avançant, però és difícil acabar-los, acabar amb ells, i que, per tant, s'han de fer tots els esforços.

També es deia, clar, i això és un tema d'estereotips –homes, dones– que tenen relació a la llarga també amb els àmbits de violència. I quan jo abans deia que quan les causes són diferents els remeis han de ser diferents, aquest n'és un exemple clar. Quan barregem tots els tipus de violència, doncs, evidentment, possiblement, no fem la feina que hauríem de fer. I és en aquest sentit que és un cas clar de discriminació i la discriminació a la llarga porta a una situació de diferència de poders i, per tant, és el que dona la violència envers les dones.

De totes formes, jo celebro, doncs, que s'hagi retirat l'anunci. Que també el Grup de Convergència voti a favor d'aquesta proposta de resolució, perquè crec que en temes d'aquests no haurien d'haver-hi diferències polítiques i que, per tant, hauríem d'anar conjuntament tots els grups parlamentaris a atacar i a fer que tots aquests estereotips de mica en mica els anéssim treballant per aconseguir una societat molt més igualitària.

I, per tant, donarem suport a aquesta resolució, però realment crec que és un exemple que no totes les discriminacions són iguals i que, per tant, els remeis han de ser diferents.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. *(Veus de fons.)* Sí, demana la paraula, senyora diputada?

Carme Capdevila i Palau

Demano la paraula perquè per la meua sorpresa se m'havia informat que estava retirat i continua vigent en la pàgina web del Departament d'Interior. Per tant, rectifico la... *(Veus de fons.)* Bé, rectifico el que havia dit amb anterioritat i encara justifico més la raó de la presentació d'aquesta proposta de resolució.

La presidenta

D'acord, senyora diputada. Si els sembla, podríem procedir a la votació de la proposta de resolució.

Vots a favor?

Queda aprovada per unanimitat.

Si els sembla, sense interrompre la sessió, aniríem a buscar les compareixents i procediríem a substanciar les compareixences.

La sessió se suspèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i deu minuts.

La presidenta

Doncs, reprenem la sessió, si els sembla.

Compareixences

acumulades d'una representació de la Secretaria de la Dona de Comissions Obreres de Catalunya i d'una representació de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors per a informar sobre la violència masclista contra les dones i les nenes (tram. 357-00252/09 i 357-00253/09)

I procediríem a substanciar les dues compareixences, ja tenim aquí les representants dels dos sindicats. En primer lloc, perquè elles mateixes s'ho han parlat i així ho han acordat, intervindria la senyora Laura Pelay, en representació de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la UGT de Catalunya. Ella n'és concretament la secretària adjunta a la Secretaria General. I també l'acompanyen la senyora Carme Porta Abad, que és prou coneguda en aquesta casa, a qui també donem la cordial benvinguda, i ha hagut de marxar però també les acompanyava la senyora Aida Ruiz, totes dues de la Fundació Maria Aurèlia Capmany.

I, a continuació, intervindrà també, com a representant de la Secretaria de la Dona de Comissions Obre-

res de Catalunya, la senyora Rosa Bofill, a qui també donem la més cordial benvinguda, i l'acompanya la senyora Carme López, que és aquí també entre nosaltres.

Per tant, i sense més dilacions, la senyora Laura Pelay té la paraula per a un temps d'entre vint, vint-i-cinc minuts, com a màxim. I serem flexibles, evidentment, amb tots els torns. Moltíssimes gràcies, i endavant.

Laura Pelay Bargalló (representant de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors)

Gràcies, presidenta. En primer lloc voldria, en nom de la UGT de Catalunya, agrair que la Comissió d'Igualtat del Parlament hagi convidat els agents socials a donar la nostra opinió i la nostra visió davant dels grans temes que jo crec que tenim en l'agenda política i social del nostre país. La violència de gènere no és un tema privat, com fa molts anys que ho era, sinó que té un gran impacte social. L'avenç en la definició de detecció i actuació sobre la violència masclista ha estat espectacular en els darrers anys pel que fa a la legislació i el seu desenvolupament. Jo crec que sobretot si una cosa avui en dia podem dir és que entre totes i tots hem aconseguit posar la violència masclista en el centre del debat polític i en l'agenda social i mediàtica del nostre país, sempre tenint en compte que la violència exercida contra les dones és la primera de les violències a Catalunya.

La veritat és que tenim eines. Tenim la Llei 5/2008, que ens fa una definició molt àmplia del que es considera violència masclista i que ens situa, jo crec, en dos paràmetres fonamentals, és a dir, la discriminació i la situació de desigualtat en el marc d'un sistema de relacions de poder dels homes sobre les dones que, produïda per mitjans físics, econòmics o psicològics –incloses les amenaces, les intimidacions i les coaccions–, tingui com a resultat un dany o un patiment físic, sexual o psicològic, tant en l'àmbit públic com en l'àmbit privat. Jo crec que tenim una bona definició legal del que és violència de gènere, acompanyada de la definició que es fa d'aquestes quatre tipologies de violència en l'articulat 4.1, és a dir, violència física, psicològica, sexual i econòmica.

Nosaltres, la UGT de Catalunya, ens basem en aquesta definició àmplia per parlar-ne, aquesta definició àmpliament consensuada que forma part de la nostra legislació, però que al nostre entendre dista molt de tenir garanties de dret real en la situació en la qual especialment i actualment vivim. L'impacte de la crisi no és menor, i no em refereixo a un impacte social genèric, sinó a l'impacte específic, especialment sobre les dones i especialment sobre les dones en situació de violència.

Des de la UGT volem fer èmfasi sobre això, atès que la qualitat de vida de les dones en general, però especialment de les dones que estan en situació de violència masclista, té una precarització imparable. De fet, podríem parlar sobre violència social més que no pas de discriminació quan parlem d'accés al mercat de

treball i desenvolupament dels drets de les dones en el mercat laboral.

La marxa enrere dels drets laborals afecta especialment i de ple les dones. Des de la UGT entenem que afecta tothom, però molt especialment les principals víctimes en som les dones, tal com es va demostrar en un recent informe que molts de vostès poden haver llegit de la Fundació Maria Aurèlia Capmany titulada *Les dones primer..., finiquitant els drets laborals*.

Totes les formes de violència són preocupants i una expressió extrema de la discriminació que patim les dones, però si m'ho permeten em centraré en allò que els sindicats treballem més a prop: la violència econòmica i la violència en l'àmbit laboral. En l'actual context de crisi econòmica aquesta és una situació bastant o molt preocupant. La precarització de salaris i les condicions de treball així com les cada vegada més difícils condicions d'accés al mercat de treball fan que les dones no superem les barreres de discriminació social. Les retallades en drets socials tampoc ajuden a l'eradicació d'aquesta discriminació que, permetin-me dir-los-ho, és una forma social de violència contra les dones.

A més a més, les dones no som un col·lectiu homogeni; som una majoria social, per tant, diverses. No som totes iguals, no se'ns pot tractar fent polítiques indiferenciades. Tampoc podem obviar que les polítiques actives d'igualtat d'oportunitats han de partir de la base de la desigualtat existent per tal de fer possible un avenç real cap a una igualtat real.

En aquest sentit, permetin-me que els parli de la discriminació múltiple i la conseqüent exclusió social de molts col·lectius de dones: dones caps de família, dones amb famílies monoparentals, dones emigrants, dones lesbianes, dones discapacitades, transsexuals femenines, dones en situació de violència masculista. En l'actual context econòmic i amb la difícil i precària situació laboral que tenim i l'alt índex d'atur, aquests són col·lectius invisibles que ja viuen o són a punt d'entrar dins el llinar de la pobresa. La pobresa, i ho diuen tots els estudis, té rostre i és de dona, té rostre femení.

Les diferents directives europees parlen de la necessitat de superar aquesta discriminació múltiple, atès que té un efecte multiplicador de les desigualtats, s'acumulen els efectes negatius i s'acaba totalment marginada de la resta. Aquesta acumulació de discriminacions és, al nostre entendre, un objectiu polític important, i això es fa a partir de reconèixer drets que actualment han estat retallats. Anem en la direcció contrària a la deguda, que és, a més, una obligació per directives europees, lleis estatals i lleis pròpies.

La violència econòmica, com els deia, té aquesta base però també conseqüències diverses en l'àmbit laboral en el qual conflueixen, a més, altres violències, més o menys consentides socialment. La violència contra les dones es produeix en la vida pública, al llarg de la vida laboral, i pot revestir dues tipologies. Primer, l'assetjament sexual, i després, l'assetjament per raó de sexe. Aquest tipus de violència pot ser exercida dins del centre de treball i dins de la jornada laboral, però també

fora del centre de treball i de la jornada laboral. A més, es pot donar per part de superiors o bé de companys. Enquestes realitzades a Europa posen en relleu que entre el 40 i el 50 per cent de dones d'aquest país alguna vegada s'han sentit assetjades en el seu lloc de treball. Ho han manifestat o han reconegut que han patit alguna forma de violència en el seu lloc de treball.

Parlar d'assetjament sexual és parlar d'actituds, és parlar de comportaments, de silencis, de complicitats, d'ocultament, de girar la vista cap a un altre lloc. No estem davant d'un nou problema sinó d'una no-novetat en les relacions de treball que pot fer-se present a totes les empreses, independentment de les característiques de plantilla, de personal, del sector productiu al qual pertany, etcètera. En definitiva, assistim a una altra manifestació de la discriminació per raó de gènere. La mateixa OIT reconeix aquesta com una més de les discriminacions en matèria per raó de gènere.

Tots els estudis, dades, estadístiques coincideixen en les següents afirmacions. La persona assetjadora normalment és un home i enfront se situa la persona assetjada, és a dir, una dona. Dintre de l'esfera laboral totes les persones treballadores que integren, conformen l'empresa, independentment de la seva posició dintre d'ella, orgànica o jeràrquica, som coresponsables a l'hora de poder aconseguir el gaudiment d'un clima laboral neutre en el qual no existeixin conductes qualificades o constitutives d'assetjament sexual. Moltes d'aquestes situacions es queden en l'àmbit privat i no són denunciades, i acaben tenint efectes sobre la salut de les dones assetjades. En aquests casos la neutralitat no existeix i el silenci és prendre'n part.

En aquest sentit, cal treballar als centres de treball, tant públics com privats, la sensibilització respecte a aquestes situacions. Però també la detecció, el suport, l'atenció i solució per tal que les treballadores i els treballadors, així com directives i directius, puguin actuar i donar suport a les dones assetjades, i no deixar morir el tema o tapar el tema com moltes vegades es fa i abandonar-les a la seva sort.

Cal destacar que també existeix la violència ambiental, els anomenats «ambients tòxics», que permeten que es doni aquesta violència. Primer t'ignoren, després et silencien, i després, doncs, no et promocionen com t'haurien de promocionar. Aquesta és una nova forma de misogínia i de discriminació. Per altra banda, aquests ambients tòxics es poden donar també en centres de treball públics i és evident que cal demanar a les institucions atenció i sobretot compromís per solucionar aquest problema.

La nostra legislació ja permet el reconeixement de les actuacions i les eines per posar-hi fi, des del Codi de conducta de la Unió Europea, l'any 91, a la Llei orgànica 3/2007, com l'abans anomenada Llei 5/2008, del dret de les dones. L'acompliment d'aquesta llei és un deure de tothom, però les institucions han de posar especial zel i, a més, establir mecanismes de control per tal de fer-les complir. Els protocols de violència masculista a les empreses són eines fonamentals reconegudes per la Llei orgànica 3/2007, i són d'obligat compliment i s'han de contenir en el pla d'igualtat que és

obligatori a partir de 250 treballadors i treballadores. Aquí les institucions haurien de poder exigir a tots els centres de treball la seva existència, compliment i promoció, per tal de dotar d'eines d'informació les persones treballadores. Els protocols no són altra cosa que eines per a la sensibilització, la prevenció i l'actuació.

Per altra banda, l'Administració també hauria de poder actuar sobre les pimes. Aquí la Generalitat hauria de tenir un pla de promoció per a l'aplicació de protocols que protegissin les dones d'aquestes situacions i dotessin empreses i persones treballadores d'eines per a l'actuació. Ens agradaria destacar la necessitat de promocionar els plans d'igualtat i els protocols contra la violència als centres de treball. Per això, i d'igual forma que els convenis passen un filtre de legalitat amb la seva comunicació i la seva inscripció i publicació al Diari Oficial de la Generalitat, aquest mateix itinerari han de portar plans i protocols. D'aquesta forma aconseguirem tenir-ne la constància i la verificació. D'altra banda, també es podrà comprovar si es realitzen les avaluacions d'aquests per ratificar que el pla o protocol ha aconseguit els objectius perseguits amb ell. Cal recordar que així com els plans són obligatoris per a plantilles de més de 250 treballadors i treballadores, per als protocols la ràtio de persones és de cinquanta.

Per altra banda, la passada legislatura existien mecanismes d'inserció laboral per a dones en situació de violència, els convenis amb les empreses signats pel Departament de Treball i també per Acció Social i Ciutadania, que facilitaven la inserció de dones en situació de violència masclista en el seu accés al mercat de treball i que caldria valorar. Aquests convenis donen sortida a l'article 38 de la llei i cal conèixer la seva efectivitat i el seu seguiment. Les eines existeixen, però al nostre entendre cal reactivar-les, i el paper dels sindicats no és un paper palliatiu, sinó del tot actiu. Actualment el paper dels sindicats sembla l'únic i central en la promoció i demanda de protocols als centres de treball.

M'agradaria també fer esment que s'havien creat diferents circuits territorials de violència que permetien la coordinació efectiva. En aquest sentit, cal que des del Govern es posin en marxa aquestes eines de forma efectiva. Ens cal posar-les en marxa, promocionar i sensibilitzar per tal que totes les empreses tinguin un protocol d'actuació. Recordo que a partir de 250 treballadors i treballadores és obligat per llei, però que cal que el Govern treballi en aquells àmbits més petits i on és més difícil d'arribar, i també es fa més difícil de denunciar. En una estructura productiva com la nostra, com la catalana, que entre el 80 per cent d'empreses són microempreses i petita i mitjana empresa, la feina que ha de fer l'Administració ha de ser sobretot potent, de sensibilització, i ha de ser de control per tal que s'apliquin aquests protocols.

Per acabar –vaig acabant; senyora presidenta, tinc temps, sí?–, i resumint les demandes que UGT faríem en aquesta comissió, faríem les següents demandes. En primer lloc, la creació d'un registre de plans d'igualtat a les empreses, amb el protocol que continuïn. En segon terme, el registre dels protocols de violència existents als centres de treball; la sensibilització

i formació a les empreses, tant a persones directives com a treballadores i treballadors i llurs representants; campanyes d'informació als centres de treball; un pla de promoció a les pimes per a l'elaboració dels plans d'igualtat i protocols; tornar a posar en marxa els circuits territorials de violència, tot avaluant les polítiques que es desenvolupen; establir una coordinació permanent entre agents socials i Generalitat per a l'actuació i avaluació als centres de treball; l'elaboració d'indicadors de detecció; informar els treballadors i treballadores de les eines i serveis que en aquests moments ja funcionen, i tenir un canal específic dins el 900 900 120 que doni atenció a la violència als centres de treball.

Tenim, jo crec, una tasca titànica. Moltes vegades el silenci o que no tinguem notícies per la premsa no vol dir que les situacions de violència no es donin als centres de treball. El centre de treball és el lloc..., jo sempre dic que una persona en el fons moltes vegades s'hi passa més hores de la seva vida, i segurament el centre de treball és el que dona, en el fons, doncs, sentit a bona part del que et passa a tu després. Una dona assetjada al centre de treball és una víctima de violència de gènere que jo crec que, amb el compromís d'administracions, sindicats, patronal, hem sobretot d'atendre, i sobretot li hem de donar tot el nostre suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Pelay, per la seva intervenció. I, recollint el sentir de moltes persones d'aquesta comissió, li pregaria que fes arribar una molt afectuosa salutació a la senyora Raquel Gil, secretària d'Igualtat i Polítiques Socials de la UGT. I ara, com hem comentat abans, tindria..., és el torn, per a la seva intervenció, de la senyora Rosa Bofill, representant de la Secretaria de la Dona de les Comissions Obreres nacionals de Catalunya.

Rosa Bofill Benet (representant de la Secretaria de la Dona de Comissions Obreres de Catalunya)

Bona tarda. També, en primer lloc, l'agraïment de part de la meua organització per la invitació. Ens sembla important que se'ns escolti, atès que la nostra experiència en el dia a dia, en el treball amb les dones que pateixen violència tant a la feina com en l'àmbit familiar o de parella, doncs, fa que puguem aportar segurament informacions interessants i de primera mà. Intentaré, i així vam quedar amb la Laura, de no repetir-me. Vull dir, evidentment els interessos, com no podria ser d'altra manera, són molts coincidents ja que treballam amb les dones treballadores, i, per tant, doncs, destacaré alguns elements que em sembla que són importants.

Nosaltres en el seu lloc, com a membres de la permanent del Consell Nacional de Dones de Catalunya, ja vam manifestar en el seu moment la nostra preocupació per l'eliminació del Programa de seguretat contra la violència masclista. I la veritat és que, clar, sense poder dir que és conseqüència directa d'això, ni això

ni el contrari, però el que és cert és que hem començat l'any amb unes xifres esgarrifoses de dones mortes a Catalunya víctimes de la violència masclista. Ens sembla que tots els esforços són pocs i, per tant, qual-sevol mesura que faci fer marxa enrere en el treball que es fa ens sembla molt preocupant, per dir-ho d'alguna manera.

També vam manifestar la nostra preocupació per l'eliminació del programa «Talla amb els mal rotllos», un programa educatiu. Sabem que la prevenció en el tema de les violències és essencial, i la desaparició d'aquest programa..., tot i que es diu que se n'està fent un altre, però mentre no hi ha l'altre, doncs, se suposa que aquest pot continuar, perquè evidentment és molt important que els nostres joves i les nostres joves adolescents tinguin coneixement, tinguin formació i tinguin sensibilitat sobre els temes aquests.

I, d'altra banda, també dir, ja que estava situada en el tema del Consell Nacional de Dones, que atesa la gravetat de la situació ens va semblar, doncs..., o ens sembla que no s'han tingut prou presents a la societat civil catalana les organitzacions de dones, que moltes d'elles treballem en els temes de la violència, i, per exemple, doncs, que no s'hagi convocat a hores d'ara el ple del Consell Nacional de Dones de Catalunya. Ens sembla que és important que tota la societat civil organitzada estigui, doncs, organitzada conjuntament, coordinadament, per fer front a aquesta situació. Perquè no podem deixar de reconèixer, a mi em sembla que és imprescindible i si hem de fer justícia, que ha sigut la societat civil organitzada..., han sigut els grups de dones les primeres que hem sensibilitzat, que hem aixecat la nostra veu enfront d'aquestes situacions.

Us faré cinc cèntims de l'informe que vam fer com a Secretaria de la Dona de Comissions Obreres en ocasió del 25 de novembre, que el podeu conèixer, està penjat a la nostra web. Vull dir que si us interessa en concret podeu consultar-lo. Nosaltres barregem una mica les dades, en aquest informe, globals, les dades oficials, amb la nostra experiència concreta amb el nombre de consultes que rebem sobre els diferents aspectes de la violència. És evident que la crisi econòmica està provocant un increment de la pobresa i de les desigualtats socials entre els pocs que tenen molt i els i les moltes que tenim menys, però, a més a més, també està incrementant la diferència entre homes i dones.

La taxa de risc de pobresa a l'Estat i a Catalunya sobrepassa considerablement la mitjana europea, i això hauria de ser evidentment, ens sembla, un motiu de preocupació i de buscar solucions. Evidentment moltes de les causes d'aquest risc de pobresa i d'aquesta pobresa estan lligades a la situació del mercat laboral general i del de les dones, en particular. Dir que les diferències, també les desigualtats, entre homes i dones en aquest darrer any han augmentat. Lluny d'anar millorant i acabant amb aquesta greu discriminació i amb aquest atac als drets de les dones que representa aquesta discriminació, doncs, resulta que les desigualtats van augmentant.

Veiem com, bé, des de la..., bàsicament, quan nosaltres parlem del món laboral –l'informe està basat bàsi-

cament en el món laboral–, veiem que ens trobem amb l'assetjament sexual, amb l'assetjament per raó de sexe... I també tenim, evidentment, els casos de víctimes de violència en el si de la parella, que tenen també un reconeixement per la llei estatal, la llei orgànica, que fa que tinguin..., els tradueixen en uns drets laborals. Per tant, també és un tema que tractem. El que sí que podem dir és que els assessoraments que hem fet tant en casos de violència masclista en el si de la parella, com en casos d'assetjament sexual, com en casos d'assetjament per raó de sexe, han augmentat. Des de l'any..., el curs, diguem-ne, 2009-2010 al 2010-2011 hi ha hagut un increment de consultes.

Evidentment, això és una visió parcial, estem parlant de consultes. I sabem que si bé tota la violència que reben les dones, que pateixen les dones, és encara, dissortadament, molt oculta, molt amagada, en el món laboral encara ho és més. Perquè el que ens trobem és que, bé, la majoria de dones triguen a demanar ajut i sovint, quan ho fan, ja tenen una baixa per malaltia comuna, ja els ha fet..., la situació d'assetjament els ha fet emmalaltir. I malgrat tot, poques vegades s'arriba a tramitar com a accident laboral, que d'alguna manera els permet, aquesta baixa, tenir unes millors condicions.

Els assetjaments per raó de sexe amb els quals ens trobem es donen bàsicament en qüestions relacionades amb la maternitat o amb la discriminació per la imatge, eh? Alguns dels casos es solucionen positivament a l'empresa amb la col·laboració evident de la representació legal dels treballadors i treballadores, la representació sindical. La inspecció de treball en algun cas insta a elaborar els protocols, ja n'hem parlat. Molts dels casos que ens arriben acaben amb la fi del contracte de la treballadora assetjada. En alguns casos perquè té contracte temporal, i llavors és molt fàcil. Sabem que els contractes temporals són majoritàriament femenins. Doncs, quan hi ha una situació d'aquestes, la dona perd la feina. En empreses més petites ens trobem sovint que, malgrat elements que poden ser favorables a la treballadora, és la mateixa treballadora qui no suporta la pressió que li representa seguir treballant en un lloc on ha estat assetjada, i també perd la feina. I estem parlant de perdre la feina en un moment en què tenim moltes persones a l'atur, que, per tant, no és perdre la feina per trobar-ne una altra, sinó que és perdre la feina per posar-se a la llista de l'atur i no saber si en trobarem.

Els processos judicials s'allarguen excessivament i això representa, jo diria que és, una segona victimització; que és una violència estructural que una dona que pateix violència de gènere hagi de patir tant de temps esperant una resolució judicial.

Nosaltres, clar, com a sindicat –igual que segurament i segur les companyes de la UGT–, estem treballant, doncs, per a la negociació col·lectiva, perquè hi hagi protocols, perquè en els plans d'igualtat quedi molt clar el tema de les violències. I malgrat tot és un camí que, per la nostra banda, diguem-ne, és obsessiu, que hi estem treballant allà... No sempre és fàcil, però estem en aquest camí. El que és cert és que les dades, doncs, les dades generals de Catalunya són molt altes.

No ho sé, posem per cas, doncs, el telèfon d'atenció de l'Institut Català de les Dones l'any 2010 va rebre 8.745 trucades, si no ho tinc mal entès. No sé si és l'any o el curs, eh? Un 92 per cent de violència en el si de la parella, i només un 0,5 per cent de violència en l'àmbit laboral. Això pot ser, entre altres coses, perquè moltes de les dones que es troben amb violència en l'àmbit laboral s'adrecen al sindicat, com és lògic també, no? I també té a veure amb el que deia abans que, si és possible, la violència en l'àmbit laboral encara és més oculta que en altres àmbits. Entre altres coses, pel que he dit de la nostra experiència en els casos que hem portat, i és que acaba representant una pèrdua del lloc de treball. I això és molt greu sempre, en aquests moments encara més.

Les propostes, doncs, evidentment podem compartir totes les que feien, les que ja ha comentat la companya de la UGT. Jo penso que els esforços que es fan, que els esforços que es facin, tots, són pocs. Mentre hi hagi una sola dona que pateix aquest tipus de violència no podem escatimar els esforços, perquè –tinguem-ho clar– aquest tipus de violència no és una violència normal, no és una violència que puguem confondre amb altres... És una violència específica que reben les dones pel fet de ser dones, eh? I això representa..., és fruit d'una mena de societat en la qual estem encara en què els drets de les dones encara no estan considerats a la mateixa alçada que els drets humans, que es diuen, que realment resulta que al final són drets dels homes, eh? Perquè els drets de les dones estan greument atacats, segurament l'expressió més extrema és la violència que pateixen les dones pel fet de ser-ho.

Jo hi afegiria només una demanda a les que han fet. És que teníem..., hi havia un pla especial de lluita contra el tràfic d'éssers humans, que específicament hi havia un grup de treball interdepartamental sobre el tràfic d'éssers humans amb finalitat d'exploració sexual, i ha quedat congelat. Doncs, la demanda seria posar-lo en marxa, perquè això és una altra realitat que tenim en aquest país.

I potser dir també un altre element: destacar la vulnerabilitat en què es troben les dones immigrades. En primer lloc –en primer lloc, o en segon o en tercer, és igual l'ordre d'importància–, tenen menys xarxa social que poden tenir les dones d'aquí, nascudes aquí. Tenen més..., estan més presents a l'economia submergida, de la qual evidentment com a submergida que és no us podem donar dades perquè no les tenim, però evidentment hi són molt presents. Només cal agafar un autobús que vagi de la Zona Franca a Pedralbes al matí. I com a dones, com a col·lectiu de dones, pateixen segurament una situació de més vulnerabilitat.

Això és tot, si no m'he deixat res. I, bé, contestarem de grat les preguntes que ens vulgueu fer.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Bofill, també per la seva intervenció. I ara començaríem amb les intervencions dels diferents grups parlamentaris. En primer lloc, per part del

Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Caterina Mieras té la paraula.

Caterina Mieras i Barceló

Gràcies, presidenta. Gràcies a la senyora Laura Pelay Bargalló i a la Carme Porta, que l'acompanya. Igualment, doncs, a la senyora Rosa Bofill i a Carme López, que també l'acompanya. Moltes gràcies per estar aquí amb nosaltres i també moltes gràcies per tot el que ens heu explicat i per la vostra aportació.

Evidentment, doncs, amb una cosa que deia la Laura... Bé, el meu grup comparteix absolutament totes i cada una de les reflexions que heu fet i, per tant, seria sobrer que les anés repetint, però sí que voldria remarcar algunes reflexions en veu alta. En primer lloc, doncs, has dit que la feina que quedava per fer era titànica, i això és molt cert. Afortunadament, doncs, tenim dues lleis contra la violència: una a nivell estatal i la d'aquí, que va complementar molt bé i va ampliar molt bé, gràcies a la participació de tota la societat civil, la llei contra la violència. Però, feta la llei, no vol dir que les situacions ni molt menys quedin solucionades. El que sí que permet la llei, i això és un gran avenç, que també ho ha explicat la senyora Laura Pelay, doncs, és que s'ha passat que la violència fóra quelcom a l'àmbit privat, i, per tant, una responsabilitat privada, a passar a l'àmbit públic, i, per tant, a ser una responsabilitat social. I aquest és un pas molt important.

Avui us heu centrat especialment, doncs, en la violència en el treball. És un tema importantíssim perquè és cert que en el treball passem la major part d'hores de la feina i és on la violència queda, jo diria, més amagada. També ho demostren les estadístiques. I, per tant, passar a l'aplicació real d'aquestes lleis passa per tenir una cura especial de la violència que es dona en el món del treball. La crisi, desgraciadament, doncs, jo crec que s'està mostrant que ens està fent anar enrere en dos temes molt importants: en l'econòmic, que és bàsic, però no solament en el tema econòmic, sinó en l'ideològic. I aquest no costa diners, però és un punt bàsic per batallar i no anar ni mig pas enrere perquè no hi ha cap justificació.

Llavors, doncs, en aquest batallar vam fer..., fa poc vaig fer una pregunta al conseller de Benestar i una altra diputada, d'Esquerra Republicana, li va fer una interpellació. I parlàvem que havíem d'anar, tothom, tots els grups, sense cap esquerra, sense esclatxes, i jo és una crida que vull fer especialment avui. Però que quedí molt clar que aquesta pinya ha de ser per anar endavant, no per anar enrere. Amb l'excusa que hem d'anar totes juntes, que és bàsic, que és fonamental, doncs, no podem estar callades ni podem permetre ni un pas enrere, sobretot a nivell ideològic.

M'agradaria, per fer alguna pregunta, doncs, sobre..., parlaves que les empreses, les d'aquí, doncs, les empreses a nivell de Catalunya tenen més de dos-cents... Hi ha moltes petites empreses i, per tant, doncs, què opineu de la necessitat que nosaltres hem defensat de tenir una llei. Així com vam fer una llei de violència masclista aquí, a Catalunya, doncs, una llei que, d'alguna forma i entre moltes altres coses, a nivell labo-

ral, a nivell d'empreses poguéis marcar per llei la necessitat de plans d'igualtat i de tot un seguit de com es controla l'assetjament sexual, com es milloren les denúncies, etcètera. I en aquests moments..., perquè en aquests moments penja, això, de la negociació col·lectiva. En un moment, doncs, que amb la reforma laboral la negociació col·lectiva ha quedat molt arraconada, llavors, què farem amb aquests plans d'igualtat «voluntaris», entre cometes.

Ha dit una cosa, la senyora Rosa Bofill, que crec que és molt important també remarcar. Ha dit que una de les formes d'assetjament era amb la maternitat a la feina. I no fa gaire, doncs, un polític de Madrid va parlar precisament de la necessitat..., o sigui, de relacionar l'avortament amb aquest assetjament a la maternitat. Jo crec que hauríem d'estar molt, molt alerta en aquest tema, perquè l'assetjament, des del nostre punt de vista, és doble. És l'assetjament per la maternitat a la feina i l'assetjament personal, en el cas que hi hagin canvis en la Llei de l'avortament, del dret a decidir de cada dona. I això no és un assetjament a la maternitat, és... En la mesura que protegeixes la maternitat, en la mesura que evites els assetjaments a la feina és en la mesura que ajudes la dona, no traient-li el dret a decidir. I com que ho han citat, doncs, volia donar-li..., remarcar-ho.

Evidentment, la disminució de pressupostos a Justícia, etcètera, que ha alentit més tots els processos de violència, doncs, ens ha de donar problemes per força, encara ha empitjorat la situació.

I el tràfic d'éssers humans i la vulnerabilitat de les dones immigrades, doncs, haurien de tenir una atenció especial en aquest Parlament. Doncs, parlàvem que la majoria..., que les dones som una majoria social, però entre nosaltres també hi han diferències. També hem de ser solidàries i lluitar i treballar per aquestes diferències.

I per acabar, doncs, m'agradaria que féssiu arribar al nostre grup, diríem, tots aquests punts que demanàveu de la petició que fèieu per tenir-los presents i per poder a nivell del Parlament, des de la nostra possibilitat de feina, impulsar-ho.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. És el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la il·lustre senyora Sonia Esplugas.

Sonia Esplugas González

Gràcies, senyora presidenta. Bé, avui hem tingut dues representants de sindicats que ens han explicat de manera detallada quina és la seva visió respecte al tema de violència de gènere. Hem de recordar que la dramàtica xifra de dones mortes durant aquest mes de gener ens obliga a tots plegats, tant a partits polítics com a societat i, en aquest cas, com a sindicats, a incrementar totes aquelles polítiques que vagin adreçades a eradicar la violència de gènere. I estem totalment d'acord

amb les afirmacions que han fet que aquest tema, el tema de la violència de gènere, no és un tema privat, sinó que és un tema públic, de tots i de tota la societat.

La discriminació i la desigualtat entre homes i dones pensem que és un dels punts clau per a tot el tema de la violència de gènere i que té, doncs, això, les seves arrels en la discriminació i la desigualtat entre els homes i les dones. Estem d'acord amb les tipologies de violència de gènere que han definit des dels sindicats, els representants d'UGT: el tema de la violència física, psicològica, sexual i econòmica. I voldríem recordar, també, doncs, que tenim com a marc legal global dues lleis: una d'àmbit nacional, a nivell espanyol, i una altra a àmbit autonòmic, el tema català. Doncs, dues lleis de violència de gènere, que el que hem de fer és fer front, fer pinya per aconseguir i complir totes aquestes lleis per aconseguir eradicar la violència de gènere i desenvolupar, en aquest sentit, tota llei, tant l'estatal com a nivell de Catalunya.

Pel que fa al tema de reforma laboral, doncs, aquesta reforma laboral té com a objectiu clar minimitzar l'atur, en aquest cas també femení. Doncs, considerem que aquesta reforma és una oportunitat per als treballadors i les treballadores que avui mateix es troben a l'atur. Tenim 5 milions d'aturats i, per tant, cal frenar la progressiva destrucció de treball, i en aquest cas també de les dones que ara mateix es troben aturades. El mercat laboral no es pot permetre prescindir de la meitat del talent que tenim a la nostra societat, el talent de les dones. I, per tant, nosaltres, des del Partit Popular hem apostat per una reforma seriosa i necessària per aconseguir minimitzar la crisi econòmica, per intentar donar una oportunitat als treballadors i les treballadores que surtin de l'atur i s'incorporin de nou al mercat laboral, com feien abans de la crisi laboral.

En aquest sentit, ens semblen positives les demandes que des d'aquí s'han fet, des de Comissions Obreres i UGT, per tal d'intentar minimitzar tot el tema de la violència de gènere. També és cert que cal recordar que malauradament a l'àmbit laboral és on es produeixen també episodis de violència de gènere i d'abusos. És un àmbit que a dia d'avui, doncs, encara pertany a l'ombra, malauradament. Són pocs els casos que es denuncien i el que hem de fer és donar visibilitat, intentar ajudar aquestes dones, també en l'àmbit laboral, perquè denunciïn i que es vegin acompanyades a l'hora de fer front a aquesta situació.

Nosaltres, des del Partit Popular, considerem que tenim unes eines que són positives. És cert que tots els esforços que es fan són bons però són pocs mentre hi hagi alguna dona que es troba en la situació de violència, abusos o, malauradament, doncs, ja no es trobi entre nosaltres. I, per tant, cal seguir treballant en aquest sentit de forma ferma i sense esquerdes i sense divisions, sense partidismes, tots junts, per aconseguir eradicar la violència de gènere.

En aquest cas, nosaltres, dedicat a... Bé, volíem preguntar a les dues representants el fet de les eines que vostès han proposat per fer front al tema de la violència, en aquest cas, el tema de la violència laboral, doncs, si pensen que són suficients, les eines que te-

nim actualment, per fer front a totes..., que qualsevol persona pugui denunciar un tractament d'assetjament laboral. I, després, si pensen que a nivell de persones treballadores autònomes, doncs..., quines mesures poden adreçar per intentar donar visibilitat a tota aquesta violència laboral i masclista.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. *(Veus de fons.)* Sí, la senyora Mieras m'ha demanat la paraula.

Caterina Mieras i Barceló

Perdó, és que m'he oblidat, doncs, d'expressar que li facin arribar a la Raquel Gil, la secretària de Política d'Igualtat, tot el nostre afecte i els nostres millors desitjos.

Rosa Bofill Benet

Així ho faré, gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara sí, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Jo, en primer lloc, agrair a la senyora Laura Pelay i a la senyora Rosa Bofill, així mateix com a la senyora Carme López i la senyora Carme Porta, doncs, el fet que avui estiguin aquí i ens facin..., bé, ens hagin donat aquestes explicacions. Nosaltres compartim fil per randa l'exposició, les seves exposicions, tant en les diagnosis que fan com en les propostes que també fan. I, en tot cas, no em repetiria, però sí que voldria assenyalar alguns aspectes.

D'entrada, estem en uns moments de crisi, i així ho situaven, i als moments de crisi, doncs, s'accentuen les desigualtats socials entre les persones, i al mateix temps també s'accentuen les desigualtats entre els homes i les dones. Històricament, quan una societat aconsegueix uns avenços, doncs, aquests avenços no són iguals per als homes i per a les dones –hi han millors avenços per als homes que per a les dones. Però en èpoques de crisi, on hi han retrocessos, els retrocessos també, a la inversa, els patim més les dones que els homes.

I és en aquest context on jo crec que hem de situar el tema de la violència; violència econòmica, com deia la senyora Laura Pelay, a partir de tota la temporalitat, discriminacions, etcètera. I que al nostre parer, i després, en tot cas, ja m'hi referiré, doncs, en comptes d'anar tirant endavant, segurament amb la reforma laboral tirarem enrere –però després ja m'hi referiré. I, al mateix temps, doncs, evidentment, les desigualtats accentuen que les dones estiguin en una situació

d'inferioritat envers els homes, i, per tant, més susceptibles de patir violència masclista en l'àmbit laboral en tant que, ja ho diu la llei i ho han dit vostès, és un tema de poder. I, per tant, s'hauria de treballar en les dues direccions, no?

Per una banda, en les línies de polítiques d'igualtat en l'àmbit laboral, per acabar amb les discriminacions entre homes i dones. Sabem que és complicat, perquè, clar, la mateixa crisi econòmica ens porta a reivindicacions històriques de les dones com és la igualtat salarial. *(Veus de fons.)* Sí, es diu en els informes: les dones cobrem menys. Però m'agradaria saber en quants convenis hi ha la igualtat salarial en aquests moments. I en sóc conscient, de la dificultat. I no culpo en aquests moments els sindicats, sinó que tenint en compte, no?, la situació econòmica i que el que s'està fent és defensar el treball i que segurament serà més complicat a partir d'ara, doncs, clar, reivindicacions històriques queden en segon terme, com podien ser la igualtat salarial o unes altres, perquè, bé, hi ha una gran marea que s'ho endú tot, no?

I, per tant, més dificultats a poder aconseguir igualtat real entre els homes i dones en l'àmbit laboral, que els plans d'igualtat creiem que serien un bon instrument. I compartim que són només per a empreses de 250 treballadors i que haurien de ser..., tenint en compte el teixit empresarial del nostre país, la petita i mitjana empresa, doncs, també, tal com s'havia fet anteriorment, potenciar i incentivar que les petites i mitjanes empreses tinguessin plans d'igualtat. Però, al mateix temps, doncs, evidentment, abordar amb polítiques específiques el que és la violència o l'assetjament sexual en les empreses, que és molt més desconegut que la resta. Vull dir, és molt greu que matin les dones, i a tothom ens impacta, però jo una de les sensacions que tinc és que hi han dones que no moren de cop sinó que van morint de mica en mica. I en l'àmbit laboral les dones que pateixen assetjament sexual no surten als diaris, perquè evidentment no ho denuncien, evidentment no queden mortes físicament, però sí que van morint de mica en mica. I les conseqüències que tenen, doncs, són molt dolentes i al mateix temps, tal com es deia, a sobre queden sense treball, no?

I d'aquesta no-visualització..., perquè jo crec que també hi han temes que més val solucionar-los, no cal fer-los públics, sinó que solucionar-los en l'àmbit intern de l'empresa és important. I, per tant, no cal fer-ne la propaganda, sinó fer-ne la feina, no? Doncs, això no dóna un coneixement i segurament no una sensibilització general del que pot suposar l'assetjament i la violència en l'àmbit de les empreses.

I és en aquest sentit que jo voldria fer una pregunta. Per una banda, comentava la senyora Rosa Bofill que hi havia hagut un increment de consultes. Bé, és un increment de consultes i també d'intervencions a les empreses, o –i és una pregunta que faríem– la situació de crisi, la por de perdre la feina, la lentitud dels processos judicials que poden haver-hi..., això pot fer que hi hagin dones, doncs, que tinguin més dificultats de donar un pas endavant i voler denunciar, voler exposar la seva situació?

No, vull dir..., no ho sé, no en tenim dades, i per això els ho volia preguntar. Evidentment, els instruments de protocols en l'àmbit de la negociació col·lectiva i els plans d'igualtat han d'ajudar en aquest sentit, tal com vostès ens plantejaven, al mateix temps que tota la tirallonga de propostes que ens han fet. I, en tot cas, també la pregunta seria si realment amb aquesta reforma laboral es poden donar passes enrere. Jo no ho sé. Crec que potser ens hem llegit un diferent document, la diputada del Partit Popular i jo, no?, del que va aprovar el 8 de març el Congrés dels Diputats.

Jo en cap moment he sabut veure cap mesura de formenent a l'ocupació de les dones ni cap mesura d'intervenció amb les dones que pateixen violència masclista, ni a nivell general ni tampoc en l'àmbit laboral, ans al contrari. La preocupació és: què passarà amb la negociació col·lectiva? Els plans d'igualtat han de ser negociats; les propostes, els protocols, etcètera, han de ser negociats i pactats, i la negociació col·lectiva i el paper dels sindicats es perden amb aquesta reforma. I crec que, igualment, la individualització de les relacions laborals també no ajudarà en aquest sentit.

Voldríem saber també quin és el seu posicionament referent a quines conseqüències pot tindre la reforma laboral, no únicament amb més diferències en l'àmbit laboral homes-dones, sinó també si seria més complicat en tots els temes de les intervencions d'abordar l'assetjament i la violència en l'àmbit laboral.

Evidentment, compartim tot el tema que no totes les dones són iguals. Hi han diferents situacions i, per tant, també l'abordatge ha de ser diferent. I, finalment, doncs, totes les propostes que vostès han fet, n'han pres nota, quedaran en la sessió, no? Però al mateix temps, també, si ens les poguessin fer arribar perquè nosaltres ja, en tant que ho compartim i crec que altres grups també ho comparteixen, doncs, poguéssim fer iniciatives parlamentàries en aquest sentit. Perquè jo comparteixo que davant d'una situació tan dura com és la violència ha d'haver-hi un consens i una unitat de treballar tothom.

Però jo penso que això ha de passar de ser una frase a ser una realitat, no?, i que ens poguéssim posar d'acord, realment. Perquè, clar, en el punt passat, a partir d'una iniciativa d'Esquerra Republicana, hem votat en contra d'instar el Govern amb la campanya dels «mals rotllos»..., s'ha votat en contra del tema del programa de seguretat, no? Vull dir que vostès també..., jo crec que és Comissions Obreres que ens ho ha dit, no? Doncs, aquests no seran, però que sí que aquesta unitat, que es diu, la puguem tindre no únicament amb paraules sinó amb propostes de resolució i amb actuacions, que realment és el que fa ser veritat que puguem treballar en concretes..., no únicament amb paraules i que nosaltres compartim les propostes que ens fan.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, presidenta. Jo també vull donar la benvinguda i agrair, doncs, la seves aportacions a la Comissió d'Igualtat, a la senyora Laura Pelay, a la senyora Rosa Bofill, a la senyora Carme López. I permeti'm una petita incorrecció, presidenta, que faci, doncs, una benvinguda molt especial a l'exdiputada, la senyora Carme Porta.

Bé. Jo els agraeixo la seva aportació avui, tota l'exposició que vostès han fet. I començaré per una definició, que crec que està molt consensuada, sobre el que es considera..., sobre el concepte de violència masclista, que malauradament, doncs, comencem ja a notar que aquest concepte de violència masclista es va diluint, sobretot en declaracions, o posada en boca de certs dirigents. En aquest cas, la ministra Mato, del Partit Popular, que ja deixa de banda aquest concepte, com també altres dirigents del Govern de Convergència i Unió a Catalunya. Crec que el concepte de violència masclista és això; és a dir, engloba tot tipus de violència envers les dones.

Si comencem a diluir la fortalesa del concepte, també comencem a diluir aquest treball que ha fet de manera conjunta la societat catalana per combatre, doncs, aquesta xacra que és la violència masclista. Per tant, un concepte que engloba tota forma de violència envers les dones. I crec que hem de preservar-lo, perquè quan comencem..., l'engloba i, per tant, parlem de violència física, parlem de violència econòmica, parlem de violència de gènere, parlem de violència domèstica. Quan nosaltres, això, ho trequem, doncs, li donem..., li fem perdre la fortalesa que ha tingut per poder-hi treballar de manera..., plegats.

Ho ha dit la senyora Laura Pelay, també la senyora Rosa Bofill. És a dir, en aquests moments tenim prou eines per poder combatre. Tenim eines, evidentment, a les quals s'ha de donar compliment. És a dir, lleis que s'han de desplegar, que s'han de desplegar de manera íntegra, que no s'està fent. És a dir, la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista no s'ha desplegat reglamentàriament. Un exemple és el decret de la xarxa de serveis contra la violència masclista, que no s'ha desplegat i no s'ha reglamentat, entre altres qüestions.

També teníem els plans d'igualtat, que aquí jo entraria en una consideració important. A veure, a Catalunya, el 95 per cent, per no dir el 98 per cent, de les nostres empreses són pimes, són petites i mitjanes empreses. Per tant, són empreses que queden absents de l'impuls d'un pla d'igualtat o d'un protocol d'igualtat, perquè moltes d'elles no arriben, doncs, als cinquanta treballadors. I aquí és un tema importantíssim en el qual ens queda encara molt camí per recórrer, que és... I molt camí per recórrer, que també ara diria que aquest camí se'ns ha quedat trencat perquè no el podem fer ni per a la negociació col·lectiva, eh?, tal com estableix la mateixa reforma laboral que tenim al davant.

Per tant, teníem les eines –teníem les eines–, com també hi han hagut..., i em consta, jo no crec que estigui suspès..., ens consta que segueixen mantenint tots els programes d'inserció laboral per a dones amb vio-

lència masclista, si més no es mantenen els convenis que hi havien signats amb empreses importants. Però hi han altres coses que les tenim molt i molt aturades.

Però abans de parlar del que tenim aturat, jo sí que vull fer una reflexió sobre la situació de crisi i com ens està afectant de manera directa, a les dones. Perquè no és la situació ja que la pobresa tingui cara de dona, que això ja malauradament fa molts anys que ho repetim. Però abans ho dèiem, perquè les perceptores, dones perceptores de pensions, eren les que percebiem unes pensions més baixes, ja sigui per viudetat o perquè havien estat molt pocs anys cotitzant, i, per tant, era aquella pobresa silenciosa i amb cara de dona. Però és que ara aquesta pobresa s'està feminitzant, també, en col·lectius de dones, en dones molt més joves, en edat reproductiva i en edat laboral. Per tant, la crisi els afecta, primer, per menys salari, per menys atur i per menys pensió. És a dir, clar, una cosa va encadenada amb l'altra.

Però tenim una reforma laboral que..., tampoc no coincideixo amb la versió i amb les aportacions que ha fet el Partit Popular, perquè jo crec que toca el moll de l'os de tots els treballadors i treballadores, però especialment de les dones. I a mi hi han tres qüestions que em preocupen, o quatre, especialment com afectaran l'àmbit laboral a les dones. Una és la flexibilització dels horaris: no entenem que aquesta flexibilització és perquè la dona pugui millorar la seva conciliació, sinó perquè pugui adaptar-se als horaris que l'empresa en tingui necessitat. Per tant, ens podem trobar que moltes dones amb un contracte temporal facin dues hores al dematí, dues hores a la tarda en ares de la flexibilització horària, i evidentment això els impedirà poder accedir a un altre treball. Per tant, aquest és un tema preocupant.

L'altre tema preocupant, amb la reforma laboral, és tot el que fa referència als permisos de maternitat i a la reincorporació de les dones després de la seva etapa de maternitat. Per tant, estem davant d'una situació en què la crisi incideix doblement, i s'està acarnissant amb les dones. Jo crec que aquí, i com a conseqüència de tot això..., no m'agradaria que això fos l'efecte directe, però malauradament també veurem un efecte directe en una situació de més violència envers les dones en un futur si no som capaços de corregir-ho.

Per tant, nosaltres també hem proposat aquí, al Parlament, a través de diverses iniciatives..., Esquerra Republicana ha proposat al Parlament i hem manifestat la nostra preocupació per l'eliminació del Programa contra la violència masclista del Departament d'Interior. És un programa que sí que és veritat que s'ha substituït, però que, a hores d'ara, encara està en fase –en fase– pilot, sense preveure el seu desplegament integral fins al 2013. I la conseqüència d'un programa en fase pilot i desplegament fins al 2013..., doncs, miri, malauradament tenim massa dones –hem comptabilitzat massa dones– mortes aquests primers d'any.

També, el «Talla amb els mals rotllos». Jo puc entendre que un govern canviï els programes, però que els substitueixi, no que els elimini, i que fins ara... El programa contra les relacions abusives també és

un programa en fase experimental, només s'han fet dos tallers el mes de desembre. I ara estem esperant, doncs, que se'ns presenti al Parlament un calendari en el qual puguem veure aquesta voluntat de treballar des de la prevenció i de sensibilització cap als joves.

Tampoc s'havia convocat fins ara el plenari del Consell Nacional de Dones. Em sembla que ho ha dit la senyora Rosa. I també dir que fins al mes de febrer del 2012, al cap d'un any, no es convoca per primer cop la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada Contra la Violència Masclista. D'acord, són eines, són mesures que va instaurar l'anterior Govern que poden ser avaluades i reconsiderades. El que és preocupant és que durant un any –durant un any– de reflexió per part del Govern de la Generalitat, doncs, s'hagin perdut instruments importantíssims que ens permetien combatre contra la violència masclista.

Vostès ens han plantejat diversos deures, jo els he apuntat: registre dels plans d'igualtat, registre de protocols de violència, formació, pla de formació per a les pimes, indicadors de detecció, un canal específic del telèfon d'atenció 900 900 120, un canal específic per a la violència laboral. De la mateixa manera que els han dit els altres grups, des d'Esquerra Republicana intentarem transformar els deures que acaben d'imposar avui, doncs, en iniciatives parlamentàries. I estic convençuda que hi haurà una voluntat unànime d'aquesta comissió per tirar..., si no tots ells, algun d'ells, de tirar-los endavant.

I l'última preocupació, perquè aquest sí que és un tema del pla interdepartamental i interinstitucional, i amb participació de les entitats socials, sobre el tràfic d'éssers humans per a explotació sexual. Bé, aquesta també és una de les conseqüències a què moltes dones, davant d'una situació de pobresa..., doncs, es veuen amb la necessitat de prostituir-se, de caure en xarxes d'explotació sexual, i això també és una pròpia conseqüència de la mateixa crisi, de la manca de possibilitats de l'accés al mercat laboral i és una sortida, malauradament, que moltes dones, i homes també, hi accedeixen.

Jo crec que aquest pla s'ha de tornar a reinstaurar, perquè ens permetia aquesta coordinació i avançar en temes sobre l'explotació sexual, que afecta..., sí que afecta homes i dones, però afecta especialment les dones. I, per tant, seríem coincidents amb vostè en la necessitat de tornar-lo a impulsar.

Jo no els faré preguntes. Crec que el missatge que vostès ens han donat ha estat molt clar, i el que sí que queda és una lectura: és que estem en uns moments que la crisi, doncs, som tots coincidents, s'està acarnissant amb les dones. Primer estàvem satisfets perquè veïem que totes les estadístiques de l'atur afectaven poc les dones, en el seu inici, perquè les dones tenien contractes temporals majoritàriament. Les afectava poc. Però ara, malgrat amb contractes temporals, l'atur està afectant moltíssim les dones, i són les que tindran també més dificultat de reinserir-se laboralment. Per tant, ens cal aquesta intervenció coordinada i conjunta, doncs, des de les responsabilitats que tots i cadascun de nosaltres tenim.

Agrair-los de nou les seves intervencions, i ens posarem a treballar en els deures que ens han posat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Jaume Domingo té la paraula.

Jaume Domingo i Planas

Moltes gràcies, presidenta. Donar també la benvinguda a la senyora Laura Pelay i la Rosa Bofill, i les persones que les acompanyen. Dir-los, bàsicament, un fet que ens sembla essencial i que penso que val la pena posar en valor, que és el fet que els agents socials, la societat en general, la societat civil, d'alguna manera s'impliqui i estigui al davant de fer-nos, al collectiu polític i als governs, tirar endavant. Dic això perquè això forma part també del concepte d'una societat responsable, i tot això que explicàvem ara es fonamenta bàsicament en el fet que hem d'agafar cada vegada més quotes de responsabilitat social en els afers que ens ocupen.

Evidentment, totalment d'acord, el nostre grup polític, que estem en una situació fumuda de crisi. Per tant, és una situació dura; dura i que, a més a més, en el cas de les dones, és –com deien, i, per tant, hi estem d'acord– molt més forta. És una situació complicada des del punt de vista de la gestió política i de la gestió dels governs. Això ho veiem cada dia, i, per tant, més que mai cal que tots plegats, i també s'ha dit aquí, intentem fer pinya. No m'estendré en el tema de reforçar arguments, que ja s'han dit, sobre la violència masclista i sobre les dones. Em sembla que en això hi ha un gran..., compartim, tots els grups polítics, aquestes apreciacions. Potser és veritat, i és lògic, que tenim de vegades conceptes diferents o visions diferents, però el que sí que és veritat és que el tronc central, i aquesta és la part important, que compartim el compartim tots. I, per tant, aquest hauria de ser el primer toc d'atenció que hauríem de mostrar en situacions com la que se'ns presenta.

És molt complicat voler fer pinya si no s'és capaç d'arribar a posar-nos d'acord amb aquells elements bàsics i fonamentals de les coses que volem arreglar, i, per tant, aquesta hauria de ser la nostra principal voluntat. Potser no tant fer èmfasi en la diferència, que evidentment hi és i que l'hem d'expressar, sinó fer molt més èmfasi en allò que ens fa sumar i que ens fa compartir voluntats decidides cap a donar, en aquest aspecte que deïem, més responsabilitat social al tema que ens ocupa.

Dir-los que el nostre grup polític, que dona suport al Govern, pensa que les coses s'estan conduint en la mesura que creiem que s'han de fer. I, per tant, vagi per endavant dir que nosaltres estem, i ho fem d'una manera decidida i ferma, compromesos a intentar promocionar canvis organitzatius en la gestió del treball per millorar les condicions de les dones; que estem d'acord que les dones en el mercat laboral han d'anar-

hi en condicions d'igualtat; que, a més a més, hem de garantir condicions laborals de qualitat i que ajudin a eradicar les relacions laborals a les empreses catalanes en aquestes situacions de discriminació o de poca atenció cap a les dones, i que, a més a més, evidentment, hem de desenvolupar accions de sensibilització, formació i assessorament adreçades a les empreses per tal de promoure l'elaboració de plans d'igualtat i impulsar, també, com deïem, aquesta millora dels horaris laborals. Per tant, aquesta i moltes altres de les coses que s'han dit són les que ens ocupen o les que volem que el Govern tiri endavant.

Clar, el tema de la prevenció i eradicació de la violència de gènere en l'àmbit laboral. En aquest moment el departament treballa en un protocol marc per a la prevenció i l'abordatge d'assetjament sexual i/o per raó de sexe a l'empresa. Per tant, aquí seria important que ho suméssim i que veiéssim això com un aspecte positiu d'aquest fer pinya que deïem. També hi ha un grup de treball per a l'abordatge en l'àmbit laboral. La tasca principal d'aquest grup és la de definir els protocols d'intervenció per determinar els indicis i factors que poden generar situacions de violència en l'àmbit laboral amb relació a l'assetjament sexual i a l'assetjament per raó de sexe, i així com trobar fórmules per preveure-les i actuar per combatre'ls. Per tant, em sembla que són dos posicionaments importants que caldria que anéssim tots treballant per donar-los contingut i per fer pinya tots plegats perquè surtin bé.

Hi ha també diferents comissions interdepartamentals que estan funcionant. El grup de treball per eradicar el tràfic d'éssers humans, que està dirigit a dissenyar i implementar un protocol i un circuit d'intervenció per a persones víctimes del tràfic d'éssers humans amb finalitat d'exploració sexual. I concretament el Departament de Treball, en l'Àrea de Qualitat en el Treball, aporta l'assessorament tècnic i la informació sobre els recursos i serveis ocupacionals en la fase de recuperació, un cop la víctima decideix no retornar al seu país, si és el cas, o bé incorporar-se en el mercat del treball català.

També hi ha el Pla interdepartament per a la no-discriminació de les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals, que treballa per tal d'eradicar la discriminació que pateixen aquestos collectius en totes les àrees de la seva vida i, per tant, també en el món laboral.

I també, per tant..., permetin-me que els faci uns breus apunts, eh?, perquè s'ha anat dient, i, per tant, per no intentar repetir-me en moltes de les coses amb què estem d'acord en la lluita contra la violència masclista. Dir-los una primera constatació, que m'agradaria que quedés clara: no s'ha eliminat ni un sol euro destinat a la violència masclista, a combatre la violència masclista. Per tant, això ens hauria de quedar clar. En el tema d'intervenció, s'està treballant una consolidació del servei d'intervenció en crisis greus, s'ha creat un gabinet d'anàlisi dels casos d'homicidis per causes amb violència masclista.

Dels centres d'intervenció especialitzada el 2011 es va inaugurar el de la Seu d'Urgell, o es va obrir el de la

Seu d'Urgell, i el 2012 se'n farà un altre a Lleida. Que aquesta és una prioritat del Govern, i tot i la situació que dèiem de crisi es manté la mateixa ràtio de relació i d'obertura d'aquests centres que tenia l'anterior Govern. El 2005, un a Girona; dos, el 2007, Baix Llobregat i Terres de l'Ebre; el 2009, Tarragona, i el 2010, Anoia. Per tant, d'alguna manera, aquí sí que també hi ha..., a vegades fa la sensació que hàgim d'anar a fer-nos mal els uns als altres sobre si aquell Govern que hi havia..., i el que ha fet. No, si hi han coses bones s'han de treballar i s'han de potenciar. I també hem d'admetre que un govern que entra té visions diferents i, per tant, també des de l'oposició s'hauria de treballar que aquestes visions poguessin també trobar punts d'acord.

Pel que fa als punts de trobada, l'any 2011 vam elaborar el Decret de regulació dels serveis tècnics de punt de trobada. Aquesta norma ha de permetre posar un interès superior en els infants, per damunt de tot. I, per tant, garantir un personal qualificat, espais adequats i un funcionament òptim, i que aquest 2012 es posaran en funcionament dos punts més.

Pel que fa als serveis d'acollida i recuperació, han augmentat les places l'any 2011. El 2010 eren de 129, el 2011 han estat de 143. I durant el 2012 es planificarà el desplegament el 2013 i 2014 de la Xarxa d'atenció i recuperació integral per a les dones en situació de violència masclista, renovació de la gestió via concursos de la majoria de serveis d'acolliment i recuperació de dones i els seus fills i filles, i millorar també mecanismes de gestió a fi de garantir una major estabilitat econòmica a les entitats gestores d'aquests serveis.

Hi ha també el nou programa d'intervenció integral contra la violència masclista. Novetats: que no només és adreçat a les dones, sinó també al seu entorn, especialment als fills i les filles –són considerats víctimes de violència masclista–; treball de prevenció i sensibilització cap als homes, amb un fons de garantia d'impagament de pensions de 10 milions d'euros –dir que aquests 10 milions d'euros ja estaven reservats l'any 2009, però que no es van posar en marxa fins al 2011–; decret d'indemnitzacions econòmiques per a dones que han patit violència masclista; nou programa de prevenció de relacions abusives entre els joves; el 2011 s'ha ampliat el servei de traducció en línia a cent vint-i-quatre llengües, i l'any 2012 també es desenvoluparà una campanya institucional de prevenció i sensibilització contra la violència masclista.

Fet aquest repàs, a mi m'agradaria dir un parell de coses. La primera: és cert que la situació econòmica a vegades no acompanya el fet que puguem tirar endavant polítiques, diguem-ne així, més decidides o més consolidades, però és la situació que ens toca viure, i, per tant, hem de partir d'aquesta realitat.

Segon aspecte: no ho sé, i potser perquè –i permeti'm que faci aquesta expressió, no?– també potser perquè sóc nou aquí, al Parlament, o perquè sóc nou en aquesta comissió, i potser perquè sóc l'únic home també, diguem-ho així, em trobo a vegades amb una... (*Veus de fons.*) Sí, em trobo... (*Veus de fons.*) Bé, a part..., l'únic home diputat, diguem-ho així. Em trobo a vegades en

una situació que els intentaré explicar. Em sembla que tenim un..., o donem un pes excessiu als conceptes i al fet ideològic, que també ha sortit aquí. Si volem que això sigui de veritat un eix transversal amb què tots estem principalment d'acord, potser ens hauríem de fixar menys en els conceptes, menys en les ideologies i més en allò que cadascú de nosaltres té més en comú. No vull dir que ho deixem de banda, eh?, que quedi clar. Estic dient que ens hi hauríem de fixar més. Perquè, al cap i a la fi, d'aquí ens en sortirem, com ho deia, a través d'un diàleg serè, sincer i de veritat. I el que també és veritat, que la majoria de tots nosaltres, o tots nosaltres que estem avui aquí, compartim molt seriosament tota aquesta situació de què avui parlem, no?, sobretot aquest tema de la violència masclista.

Per tant, a partir d'aquí, sí que jo els voldria fer un parell de..., o els voldria dir un parell de coses. Primera, que ens facilitin aquestes dades. A nosaltres ens sembla que la nostra feina és poder estar al seu costat en la feina que fan, i potser a vegades no compartirem determinats elements o determinades situacions que es donin, però volem estar al costat. Volem, de manera sincera, compartir-ho amb la resta de grups polítics, és una feina en què tots ens hem d'involucrar molt, i, a més a més, no només en situacions de moment o d'instants, sinó en situacions que vagin avançant en una cosa que em sembla que és essencial: la responsabilitat. De tothom, sobretot de les persones. Està bé que els governs fem coses, està bé que els sindicats fem coses, està bé que tothom faci moltes coses, les hem de seguir fent, però el que és més important és que fem agafar consciència a la gent que hi ha determinades conductes o determinades situacions que en una societat responsable democràtica no es poden donar. I, per tant, aquest em sembla que és el fil conductor de tot el que avui estem dient.

El que els puc dir és que aquest Govern intentarà que això sigui així. El grup que li dóna suport intentarà fer que el Govern així ho faci, i, per tant, totalment oberts a poder-ne parlar. Aquest concepte de fer pinya, i que a mi, a més a més, que vinc d'una terra castellera, m'agrada molt, el vull posar en èmfasi. Fer pinya vol dir això: vol dir que cadascú té un lloc, que a vegades no és..., no el comparteixes amb qui tens al costat, però que a l'hora que el castell tremola tots ens hi agafem i tots ens hi posem i intentem que no caigui. I si alguna vegada cau, procurem que el que cau no caigui a terra.

Per tant, d'alguna manera, aquest seria el concepte que jo em voldria quedar i el concepte que voldria fer explícit de la seva intervenció. I agrair-los altra vegada, molt sincerament, la feina que fan, la implicació i el fet que ens vingui a fer reflexionar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, per respondre a les intervencions dels grups, tenen la paraula les senyores compareixents. En primer lloc, la senyora Rosa Bofill. Endavant.

Rosa Bofill Benet

Bé. Gràcies a totes i a tots, senyors i senyores diputats, per les vostres intervencions i per les vostres preguntes. I passaré..., intentaré, doncs, contestar i aclarir algun concepte i, d'entrada, dir que m'he deixat una cosa. El que passa és que després ha sortit i m'he deixat una cosa que volia dir, i és que la Comissió Nacional per a una Intervenció Integral contra la Violència Masclista té grups de treball. Un d'ells parla de la violència en l'àmbit laboral, i allà no hi som, els sindicats. No ho entenem –no ho entenem, eh?

Bé. Passo, doncs, a tirar endavant. És veritat que el problema de les empreses catalanes és que tenim aquest 97 per cent, em sembla que és, de petita i mitjana empresa, i que és molt més difícil arribar-hi. No tenen l'obligació de fer plans d'igualtat, sí –sí– que tenen l'obligació de tenir mesures d'igualtat per combatre la discriminació. Tampoc poden tenir..., tampoc poden discriminar les dones. Per tant, doncs, això sí que ho tenim molt clar. Però, possiblement –possiblement– ajudaria una llei, un marc legal català, que, amb l'experiència, a més, que ja tenim en una llei integral d'àmbit estatal i tenint en compte la realitat de la xarxa productiva catalana i del mercat laboral, doncs, podria ajudar molt a evitar situacions de discriminació. Penso que podria ser positiu i, bé, no hi ha més preguntes.

A veure, evidentment, quan jo he parlat que la forma amb què es dona més a l'empresa l'assetjament per raó de sexe és relacionat amb la maternitat, evidentment això no té res a veure amb avortament ni amb el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos i la seva sexualitat. Quan les dones a la feina estan assetjades perquè se'ls discuteixen les possibilitats, doncs, de tenir els permisos que els corresponen per a classes de preparació de part, per exemple, perquè tenen el risc de l'acomiadament..., malgrat que portat als tribunals està perdut, perquè no es pot produir un acomiadament, però malgrat tot van als tribunals. I és una situació que no té res a veure, eh? Evidentment, nosaltres entre els drets que defensem hi ha el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos; això és un dret a la llibertat que tenim i que ningú ens pot qüestionar.

Mireu, jo allò del..., ja que ha sortit el tema del reial decret, i tot i que no era el tema pel qual veníem a parlar avui..., però jo difícilment puc entendre que aquest reial decret combatrà l'atur quan el que fa és facilitar l'acomiadament. Quan es facilita l'acomiadament, automàticament el que hi ha és més atur. De tota manera, si us sembla oportú, doncs, conèixer l'opinió que tenim els dos sindicats sobre el reial decret, hem fet un full de les dues secretaries dels dos sindicats que explica com aquest reial decret perjudica d'una manera especial les dones. Perquè, evidentment, quan parlem de contractació, doncs, que fa..., no modifica gaire la contractació: treu un contracte, el de pràctiques, i en posa un altre, un altre que converteix un contracte..., és un contracte més a temps parcial, d'un any, i que permet l'acomiadament sense cap mena d'indemnització en un any. O sigui, és... Facilita l'entrada de dones, però és clar, és que estem facilitant l'entrada de dones amb un contracte que les perjudica. Facilem l'en-

trada de dones amb contractes indefinits i amb llocs de treball amb qualitat. Aquest no és un contracte de qualitat.

La maternitat. Desapareix la deducció de cent euros mensuals per a l'empresari que torna a acollir una treballadora que ha estat en excedència per maternitat, eh?, si torna abans dels dos anys. Són quatre anys que aquell empresari té una bonificació de cent euros, que són 1.200 euros al mes multiplicat per quatre anys. Això es treu. Això, quan es va posar, era per facilitar... Durant quatre anys, 1.200 euros l'any durant quatre anys –ho he dit malament. Bé, eh? Això es va posar justament per facilitar aquesta reincorporació de les dones al treball, un cop han fet la baixa maternal o bé quan han fet l'excedència. Això desapareix.

Es permet fer hores extres amb contractes a temps parcial. El contracte a temps parcial també és de dones. I no ens equivoquem, no és un contracte a temps parcial perquè les dones volen tenir més temps per fer altres coses. Fan contracte a temps parcial perquè no en troben d'un altre tipus. I aquest contracte a temps parcial permet fer hores extres; fer hores extres vol dir estar a disposició de l'empresari totes les hores que faci falta. I això, les dones..., per aquest ús del temps que fem diferenciat, per aquesta discriminació que també tenim en l'àmbit privat, en l'àmbit del treball reproductiu, en què les dones carreguem més feina del treball reproductiu, no ens podem permetre de tenir aquests canvis, aquest augment d'horari laboral. Això vol dir que és una altra via d'expulsió de dones del mercat de treball, perquè o acceptes –o acceptes– els canvis, o acceptes les hores extres, o al carrer amb vint dies per any treballat. Vol dir que això ens temem molt que sigui una altra sortida.

El tema de la flexibilitat interna només en funció –unilateral, eh?– de les necessitats de l'empresa. Però una flexibilitat que va des de la geogràfica, l'horària, de torns..., total, eh?

Bé, el tema de la negociació col·lectiva també ha sortit; i als drets de conciliació també els toca. No sabem ben bé com lliguen amb l'enunciat d'aquesta llei, a més surt en una disposició transitòria o final, no sé què. Toquen els drets de conciliació. Una reducció de jornada o les hores de lactància no es poden compactar, s'han de fer amb disminució diària de la jornada laboral. Això, evidentment, contradiu el que tantes vegades els tribunals ens havien donat la raó quan ho reclamàvem, perquè els tribunals posaven per davant els interessos de la criatura. I en aquests moments els interessos de la criatura passen a un segon terme i passen al davant dels interessos de l'empresa. Això no és a favor de les dones. I si ho voleu veure detalladament, doncs, ho tenim aquí.

Sí que estic d'acord, evidentment, que seria molt interessant que el Parlament, conjuntament, pogués donar una mostra d'unitat i de força caminant tot el Parlament junt en el mateix sentit. Però, clar, s'ha de poder caminar en el mateix sentit. I per caminar en el mateix sentit hem de posar al davant el que és primer. Jo sento diferir, però a mi em sembla que els conceptes són molt importants, perquè si no ens posem d'acord

amb els conceptes, potser parlem de coses diferents. I el primer que hem de fer és saber de què parlem. I si sabem de què parlem i tothom parla del mateix, llavors ens podem posar més, menys, una mica d'acord. Però si els conceptes no els tenim prou clars, doncs, la llengua ens pot portar a trampes terribles.

Les eines, doncs. Les eines que tenim, si són suficients o no... Doncs, bé, de moment tenim unes eines que s'estan desenvolupant i no estan desenvolupades del tot. Llavors, desenvolupem-les. I sobre la marxa anirem veient les necessitats que tenim de retocar o d'ampliar, però de moment traiem tot el partit possible de les eines que tenim.

A veure, evidentment, l'increment de consultes... A veure, nosaltres intuïm..., perquè, clar, no en tenim dades. Quan la gent no ho denuncia és molt difícil, llavors, fer gaires càlculs. Nosaltres intuïm, perquè és aquesta realitat, doncs, que si les dones acaben perdent la feina no ho denuncien. És així. I hem d'entendre..., i jo entenc que hem d'animar les dones a denunciar-ho, però nosaltres no podem animar una dona a denunciar quan corre el perill de perdre la feina. Perquè la seva feina per a ella és molt important. I no se'n troba d'altra. Llavors, doncs, és molt difícil pensar...

Bé, allò del reial decret ja ho he dit. Miri, sobre el concepte de violència masclista, jo, a mesura que hi havia intervencions, m'havia marcat a la llei la definició que fa de violència masclista perquè realment és claríssima. I a mi em sembla que és un dels conceptes que hem de tenir clars i que ens hi hem de posar d'acord, no?, perquè explica molt bé quina és la situació. No és un senyor malalt; no és una situació que «m'he quedat sense feina» i sap que està molt fotut i es torna agressiu; no és una situació que «bec més del compte i em torno agressiu»; no. Aquí hi ha un problema estructural, social, que hi ha una relació de poder homes-dones, i aquí em sembla que ho hem de mirar.

A veure, jo tinc entès..., a veure, de model de protocol, de model de protocol per ser utilitzat i per..., en teníem un, eh? Que servia perquè l'empresa i la representació legal i el comitè, doncs, a partir d'aquell, per exemple..., servia de model, eh?, i ajudava a fer protocols. Igual que nosaltres com a sindicat també n'havíem fet –vosaltres també n'havíeu fet–, i, a més, els anem fent sobre la marxa. Però, clar, un protocol marc únic no serveix, perquè els protocols han d'estar adaptats a l'empresa, eh? Llavors, està molt bé tenir models de protocol, però sempre s'ha d'entendre com a model de protocol però que requereix una adaptació a l'empresa en concret.

Bé, jo... A veure, el tema de les violències, doncs, diu que és una prioritat del Govern. Bé, m'agradaria..., no ho sé, m'agradaria veure-ho. Jo no sé si hi ha la mateixa despesa, i m'ho crec, perquè no tinc per què dubtar-ho, si es diu que hi ha la mateixa despesa. Jo el que veig és el que passa. Veig les dones mortes que hi ha, veig el que passa a les empreses, veig la situació de les dones, i, a més, el que veig..., no vull dramatitzar, però el que veig és molt patiment, eh? Perquè una dona que pateix assetjament sexual o assetjament per raó de sexe us asseguro que pateix molt. I, a més,

us asseguro que emmalalteix. Perquè és un patiment molt profund, molt. I un patiment que s'ha de fer..., a mi em sembla que a qui li correspon ha de fer per manera que això no duri, perquè un dia que s'allarga és un dia més de patiment molt profund, i un patiment que destrossa la vida d'una persona. I això, doncs..., no parlem de qualsevol cosa, és molt seriós.

El tema de fills i filles. Ja estaven contemplats, també, els suports a la Llei dels drets de les dones. Vull dir, és una cosa que... I és veritat que necessitem, per avançar, una societat, diguem-ne, més responsable, però una societat més responsable tampoc es fa per art d'encantament, no? Cal educació, calen tots els esforços necessaris en l'educació, cal fer campanyes del caire que sigui.

Jo, mireu, faig una comparació que la utilitzo..., si algú ja me l'ha sentit, ho sento. Però si es posés la mateixa..., si la mateixa força que s'ha fet en les campanyes contra el tabac es fes contra la violència, potser n'hi hauria menys, perquè us asseguro que una persona que fuma avui en dia se sent culpable i un maltractador, encara no. I alguna cosa no estem fent prou bé.

Jo no sé si m'he deixat alguna cosa que no...

Gràcies.

(La presidenta dona la paraula a Laura Pelay Bargalló.)

Laura Pelay Bargalló

Bé, jo evidentment no ho tornaré a reiterar. Comparteixo al cent per cent la resposta de la senyora Bofill. Només voldria fer dos apunts. En primer terme, agrair a tots aquells que m'han donat, i els hi transmetré, records per a la secretària de Polítiques d'Igualtat de la UGT de Catalunya, que per problemes molt greus de salut avui no ha pogut fer la compareixença i que m'ha demanat que la substituís –és la meva campanya d'executiva. I, evidentment, doncs, estic encantada de substituir-la i li transmetré les seves salutacions i ànims per superar el moment en què es troba.

I només faré un petit apunt al que deia la companya Bofill, perquè ja crec que és força tard, respecte a la reforma laboral. Miri, el respecte que determinat partit polític té a les dones d'aquest país és presentar el reial decret de reforma laboral sense impacte de gènere, un tema obligatori i preceptiu. Aquest és el respecte que es té a les dones d'aquest país. I és un dels motius pel qual anirà al Tribunal Constitucional, per no haver presentat l'impacte de gènere. El respecte de determinat govern d'aquest país a les dones d'aquest país és dir-los que a partir d'ara el menor no prevaldrà, les seves necessitats de conciliació no prevaldran en el seu interès, sinó que prevaldrà l'interès d'organització de l'empresa per part de l'empresari.

Evidentment, totes les polítiques de reorganització del temps de treball que havíem aconseguit posar a l'agenda d'aquest país, igual que hem aconseguit moltíssimes coses, se n'han anat en orris. I evidentment, si una cosa teníem de força era que gràcies als convenis sectorials nosaltres posàvem, doncs, moltíssims aspectes

pel que fa a la violència contra les dones, a la detecció de la violència dins dels àmbits de treball, etcètera. I aquests convenis sectorials a nosaltres ens feien de paraigua, perquè allà era on els sindicats, amb la patronal, negociàvem els acords marc, els sectorials, i podíem recollir aquestes coses. Avui en dia quan tu donis llibertat total a l'empresari per despenjar-se del teu conveni col·lectiu sectorial i vagis al conveni d'empresa o a l'Estatut dels treballadors, en cas que no n'hi hagi, doncs, evidentment el que saltarà primer serà el dret de les dones. És a dir, quan la reforma laboral entri per la finestra, els drets de les dones saltaran immediatament per la mateixa finestra.

Mirin, seré molt clara. Jo és un tema que no pensava ni tan sols esmentar avui aquí, en compareixença parlamentària, i ho dic seriosament. Segurament l'home som l'únic animal que ensopeguem dues vegades amb la mateixa pedra. Fa cosa d'un any i mig, si no m'erro, vam tenir una reforma laboral que ha provocat més atur i més precarietat, i que evidentment això ha afectat les dones. Hem tornat a fer una reforma laboral que evidentment m'agradaria moltíssim tor-

nar aquí i dir que m'he equivocat, però que portarà més atur, més precarietat especialment a les dones. A mi m'agradaria, doncs, posar en relleu la preocupació que té el Govern de determinat país per les dones d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Palau i senyora Bofill. Si no hi ha cap més paraula per part dels diferents grups, clouríem aquí aquesta sessió.

Els tornaríem a agrair la seva presència i les seves aportacions. Tothom hi ha fet referència: ens poden fer arribar demandes, informes. Han fet, cadascuna de vostès, referència a diferents informes, i amb molt de gust els rebrem i els treballarem.

Moltes gràcies i bona tarda.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i catorze minuts.